

devenir un être concret; le citoyen redeviendrait une personne vivante. Il n'y aurait de changer qu'une chose; mais tout l'État moderne en serait changé pour son plus grand bien: voter, ou bien d'être l'exercice de la souveraineté, serait une fonction de la vie nationale; la théorie de la vie nationale remplacerait la théorie de la souveraineté nationale¹⁾

Социалнитѣ реалности, колективнитѣ организми (vies collectives) — това сж асоциациитѣ и корпорациитѣ. Е, добръ! нека тѣмъ се отдаде „суверенността“, сир. всеобщето избирателство (le suffrage universel). Какво по-нататъкъ отъ това? Нима всеобщето избирателство е една самоцѣль? Нима то е една цѣль? Нима то е една панацея? То може да бжде едно оржие за борба, но не цѣль и нито панацея. Ако то, както е сложено въ мисълта на вулгарното конституционно право, не е отрицание, а примирие съ дѣйствителността, всеобщето избирателство, очевидно, е една политическа кабалистика, съ която си служатъ оние, които сж тѣй благосклонни къмъ „корпорациитѣ“ и къмъ „асоциациитѣ“²⁾

Очевидно, суверенността, при съврѣмненитѣ обстоятвенни противорѣчия е една фикция.

Но очевидно е и това, че едно прѣходно политическо оржие, което замѣнява националната суверенностъ, сжщо така не може да бжде „суверенно“, защото, нито първата, нито втората теория е теория на революцията, — на промѣнитѣ въ фактическитѣ отношения между

1) Charles Benoist, op. cit. стр. 32—33.

2) За да не спекулираме съ думитѣ, нека цитираме въ тая забѣлѣжка единъ грубъ фактъ, който сами съ очитѣ си сме наблюдавали. Сжщето модере, Charles Benoist, бѣше тръгналъ изъ Франция да проповѣдва новата политическа панацея „R. P.“ Въ едно многолюдно събрание Шарль Беноа се изказа спокойно, доколкото французинътъ може да остави на